

În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh,

Dacă trebuie să se facă și cum, iconomie cu ortodocșii care nu s-au îngrădit încă de erezia ecumenistă, dar se prezintă la slujbele bisericești și Sfânta Liturghie săvârșită de preoții care s-au îngrădit.

După pseudosinodul de la Colimbari din Creta, panererezia ecumenismului s-a consolidat de acum și la nivel sinodal, iar întreruperea comuniunii cu aceștia care au semnat deciziile lui, dar și cu cei ce se prefac ortodocși însă au deplină comuniune cu ereticii (Patriarhia Bulgariei, a Antiohiei, a Rusiei și a Georgiei), este deja un drum cu sens unic. Și în mod firesc întreruperea comuniunii trebuia să se fi făcut cu mult timp înainte, deoarece nu există nici un canon care să ne spună să întrerupem comuniunea când erezia se întărește la nivel sinodal. TOATE canoanele stabilesc că atunci când episcopul predică erezia cu capul descoperit, sau când există simplă rugăciune împreună (cu ereticii), atunci îndată trebuie să se facă întreruperea comuniunii bisericești¹.

Cu darul Dumnezeului nostru, întreit în Persoane, și rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, și ale sfinților noștri, am înaintat și noi în actul bineplăcut și mântuitor al îngrădirii față de eretici, ceva care trebuia să se fi făcut de mult timp. Și aceasta deoarece mulți dintre numiții antiecumeniști (Teodor Zisis, Gheorghe Metalinos, Sinaxa clericilor și monahilor ortodocși din Gatzias) au împiedicat pe ortodocși să se îngrădească, cu o îndreptățire patristică neargumentată, dar eretică și antipatristică, că vom lupta din interiorul Bisericii, căci altfel poate să provoace schismă între ortodocși. În cele din urmă, aceasta s-a

¹ Canonul al 15-lea al Sinodului I-II local de la Constantinopol, prezidat de Fotie în anul 861, canoanele apostolice: al 10-lea, al 11-lea, al 31-lea, al 45-lea, al 65-lea, al 71-lea, canoanele: al 34-lea și al 37-lea al Sinodului local de la Laodiceea, canonul al 9-lea al lui Timotei Alexandrinul, canonul al doilea al Sinodului local de la Antiohia, primul canon al celui de-al 4-lea Sinod Ecumenic, al doilea canon al celui de-al 6-lea Sinod Ecumenic, primul canon al celui de-al 5-lea Sinod Ecumenic.

dovedit a fi catastrofală, deoarece a fost cauza ca ecumenismul să se propage și să se întărească învățătura de proveniență papistașă eretică a episcopului de Pergam Ioanis Ziziulas despre ascultarea față de episcop și ca extensie în Biserică chiar și atunci când episcopul predică erezia.

Fiirec și logic, după sfânta îngrădire la care am purces, s-au creat probleme și subiecte, pe care totuși cu darul Domnului nostru Iisus Hristos, le înfruntăm în conformitate cu poruncile Sfinților Părinți și canoanelor Sinoadelor ortodoxe, locale și ecumenice, precum și cu aplicarea faptelor Sfinților noștri Părinți.

Una dintre aceste probleme care a apărut este și tema iconomiei, când și cum trebuie să se facă.

La acest subiect controversat, avem anunțul de la câțiva iubiți părinți, că nu vor fi în comuniune cu preoții care primesc la sfintele slujbe și la Sfânta Liturghie creștini care n-au procedat la întreruperea canonică a comuniunii cu ecumeniștii, și că vor urma acrivia Sfinților Părinți.

Pe de o parte ne bucurăm pentru aceștia, fiindcă și noi aplicăm acrivia din toate punctele de vedere. Totuși pe de altă parte, rezultă o mare problemă. Se crează schismă între părinții care vor să urmeze acrivia, și cei care în timp ce s-au îngrădit în mod canonic și conform cu acțiunea părinților, fac iconomie cu câțiva creștini care încă nu au conștientizat dimensiunea problemei dar și faptul că nu cunosc ceea ce se întâmplă. Și nu numai aceasta, dar nu au ajuns încă la un nivel de maturitate duhovnicească ca să se rupă de Biserica oficială și să-și asume lupta cea duhovnicească vizavi nu numai de panerezie, ci și față de sistemele antihristice care sunt impuse zilnic în viața creștinului ortodox.

Rezultatul va fi catastrofal, fiindcă va dezbină lupta, și aceasta nu va izbuti, care are drept scop îngrădirea. Noi, în calitate de monahi aghioriți, aplicăm acrivia părinților, ca singurul drum al mărturisirii și al mântuirii, dar și al trezirii pliromei ortodoxe, precum și unicul mod de înfruntare al ereziei, făcând totuși

iconomie cu oamenii care nu au încă cunoștințe, sau și vor decide cu cine se vor grupa, din cauza neștiinței lor, sau și din cauza fricii, dacă vor face corect, sau dacă vor cădea în vreo înșelare. Să nu uităm că decizia de întrerupere a comuniunii, chiar și pentru noi nu a fost ușoară. A trebuit să ne asigurăm absolut că aceasta este atitudinea corectă și patristică de înfruntare a ereziei. Și în urma acesteia să fim ajutați de Domnul, astfel încât să ne îngrădim. Cum putem acum să cerem de la creștinii ortodocși îngrădire fără întârziere în momentul în care nu au nici o informare, și cei care au nu sunt siguri, se tem să facă pasul, și vor să fie 100% siguri pentru ceea ce fac? Nu cumva părinții care susțin că urmează acrivia, cu puțin timp înainte nu pomeneau, și nu au tăiat pomenirea din cauza neștiinței, și a fricii ca nu cumva să nu facă alegerea corectă? Cum cerem acum de la alții să facă ceva ce noi nu am făcut?

Așadar erezia, ca să fie înfruntată și să fie izgonită din sânurile Bisericii noastre, va trebui să se facă în patru pași de bază. *Primul*, să se demonstreze (în mod incontestabil) și să fie probată din punct de vedere teologic erezia și cei care o predică, *al doilea*, să facă întreruperea comuniunii cu ereticii, *al treilea* să informeze pliroama ortodoxă, să fie trezită, și să înțeleagă gravitatea trădării care se săvârșește, și *al patrulea*, să se constituie sinodul - în urma reacției de trezire a poporului și clerului adormit - spre condamnarea ereticilor nepocăiți care predică și sunt în fruntea mișcării.

Deja am purces la al treilea pas, și lucrăm spre informarea și trezirea pliroamei ortodoxe, a clerului și a poporului.

Așa zisa pandemie a virusului corona, și impunerea vaccinurilor, a ajutat într-un mare grad pliroama ortodoxă, încât să conștientizeze impunerea noii ordini mondiale a lui Antihrist, pe care Masoneria încearcă să o realizeze prin intermediul ecumenismului, a unei economii mondiale, și a unei uniri religioase și politice.

Sunt totuși mulți dintre ortodocși, care încă nu au conștientizat ceea ce se întâmplă, și desigur, faptul că s-a făcut sinodul care a întărit ecumenismul. Mulți nu înțeleg nici măcar cuvântul ecumenismul!!!

Ce va trebui să se facă, și cum va trebui să fie rezolvată problema conform cu Părinții și cu practica Bisericii de-a lungul timpului

Va trebui să ținem acrivia Părinților, făcând totuși iconomie cu mirenii, primindu-i pe ei precum ne-au poruncit sfinții, astfel încât să facem iconomie cu ei, să-i aducem la cunoștința adevărului și să se îngrădească de erezia ecumenistă, și să înaintăm la pasul al patrulea la care am făcut referire mai sus.

Ce este iconomia, dacă trebuie să fie aplicată, pentru care motiv se aplică, cum s-a aplicat de către Părinții Bisericii, cum trebuie să se aplice ca să conducă la rezultatele dorite și de către cine se aplică în mod greșit și antipatristic.

Vom pune alături textul așa cum este (neschimbat) al părintelui Evghenie despre ceea ce este iconomia, unde se exercită (aplică), pentru cât timp se exercită, de către cine se exercită, care sunt condițiile pentru care se exercită, cele de la a șasea iconomie a Sfântului Teodor Studitul, ca să fie clar, lesne de înțeles cum trebuie să fie exercitată iconomia cu siguranță de către noi, de vreme ce Sfântul exprimă dogma și practica Bisericii, după cum și el îi reprezintă pe toți Sfinții Părinți.

Definițiile unor părinți, în ceea ce privește iconomia, sunt în mod analog cu cazurile și nu acoperă întreaga chestiune. Mai deplină dintre toate este cea a Sfântului Fotie care zice: „Și după un alt mod al legilor mai stricte sau pentru o perioadă de timp încetează constrângerea sau introducerea îngăduințelor față

de slăbiciunea celor ce acceptă (iconomia) precum legiuitorul aplică iconomia în cazul unei porunci”.²

Din această definiție rezultă următoarele:

1) Ce este iconomia³. Este decizia și lucrarea organelor bisericești competente. Legiuitorul aplică iconomia. În ce mod? Se înțelege prin decizie. Încă și mai limpede. Patriarhii ortodocși răsăriteni scriu către anglicanii care încalcă legea (1716/25): „Căci nu are oricine încuviințare în Biserică a face, după cum îi trece prin cap, ci numai după o consfătuire sinodală despre judecata chestiunilor bisericești, iar dacă decizia se ia, în felul acesta și pogorământul sau iconomia, dacă acestea se fac trebuință celor ce au nevoie”⁴. Deci iconomia este după consfătuire, judecată și decizie⁵, o lucrare bisericească a celor abilitați. Aceasta va fi demonstrată și de către iconomiile care urmează.

2) Unde se exercită? Se exercită la persoane. „Către slăbiciunea celor ce primesc (iconomia)”. La persoanele care ajung să primească iconomie. Desigur iconomia în Biserică are o aplicare mai largă. „După Patriarhul Fotie, Sfântul Evlogie (a fost Patriarh al Alexandriei) a deosebit trei tipuri de iconomii bisericești, iconomie pentru lucruri, pentru cuvinte, pentru persoane”⁶. Tematica prezentei lucrări ne obligă să ne limităm numai la iconomia în ceea ce privește persoanele care se află în erezie sau sunt în comuniune cu cel ce se află în erezie. Și iconomiile care urmează vor arăta aceasta.

3) Pentru cât timp se exercită? Pentru o perioadă de timp. Iconomiile la persoane nu sunt fără sfârșit. La fel scrie și Sfântul Teodor Studitul. Și încă ceva, iconomia nu anulează acrivia. Acrivia este valabilă întotdeauna, în timp ce iconomia este temporară. Balsamon spune că „nu trebuie ca iconomia

² Oiconomou S, Epistolele Sfântului Amfilohie de Iconium, pag. 7

³ Kotsoni I, Problemele în ceea ce privește iconomia bisericească, pagina 209

⁴ Prof. Ioanis Karmiris, Dogmatica și Simbolica, vol. 2, pag. 808

⁵ Prof. Panagiotis Boumis remarcă: „Din acest motiv, când vine vorba de iconomie, canonul nu e încălcat. Și cu atât mai mult nu este vorba de încălcarea canonului, dacă nerespectarea acriviei nu se face intenționat, ci în urma unei hotărâri a organului bisericesc abilitat”. ΘHE9 678, vezi aceasta în cuprinsul notei de subsol următoare).

⁶ Petrakakos D, Preocupări Nomocanonice, pag. 68 vezi aceasta de mai jos mai deplin, pag. nota de subsol nr).

pentru o anumită folosire să fie introdusă ca model sau să atragă după sine canon în cele ce urmează”⁷. Totuși Sfântul Nicodim Aghioritul spune: „dar totuși cele rare și parțiale devin necesare un timp, însă ele nu devin lege sobornicească în Biserică...”⁸

4) De către cine se exercită? De către arhieriei⁹. „Precum legiuitorul aplică iconomia în cazul unei porunci”. Același lucru spune și Sfântul Evlogie, Patriarhul Alexandriei¹⁰ (579-607). Dacă totuși se exercită de către arhieriei cum Sfântul Teodor Studitul a exercitat iconomia de vreme ce el însuși a fost preot?

Într-una din epistolele sale, Cuviosul Teodor Studitul scrie: „Oare iconomia este valabilă pentru toți oamenii și pentru fiecare încălcare a poruncii, sau numai pentru anumiți oameni și la care încălcare? Și care este trăsătura distinctivă a acestora, la care este valabilă și în care situație, și acelora pentru care nu este valabilă în nici un caz? Și oare de către cine se face iconomia și cât timp? Numai de către ierarhi sau și de către preoți? Și se hotărește cu sinod și în mod special fiecare situație?”¹¹

⁷ Rali Potli, Constituțiile Sfințelor Canoane, vol. 2, 214/GKOTSOPOULOU A, la fel ca mai sus, pag 72 și următoarele

⁸ Pidalionul 360-361

⁹ „Preotul nu are niciun drept de a face uz, cu de la sine putere, de iconomie. Doar la momentul săvârșirii Sfintei Taine a Spovedaniei, și doar în acest sens, el are posibilitatea și datoria să apeleze, după cum găsește de cuviință și datorită iubirii sale de aproapele, la epitimii ΑΛΙΒΙΖΑΤΟΥ Α., Ἡ οἰκονομία (Iconomia), p. 64. „a) După părerea noastră, organul Bisericii îndreptățit să apeleze la iconomie este episcopul”. Idem, p. 64. „În Biserica Ortodoxă, cu cât situațiile apărute sunt mai serioase, cu atât acest drept al episcopului este mai restrâns”. Ibidem, p. 65. „Într-adevăr, în epoci mai îndepărtate, precum și în cele ce au urmat, sinoadele eparhiale, locale și patriarhale au recurs la iconomie în chestiuni în care, datorită importanței lor, nu ar fi fost suficientă doar autoritatea unui singur episcop pentru reglementarea unei chestiuni prin iconomie”. Ibidem, p. 66. „Din acest motiv, este evident faptul că, deși într-o primă fază episcopul este cel care are dreptul de a recurge la iconomie, în final, în situații mai serioase, acest drept se transferă, succesiv, de la sinodul de rang mai mic, până la Sinodul Ecumenic”. Ibidem, p. 68. „După cum arată Sfântul Chiril al Alexandriei, niciunul dintre cei ce le pasă nu a negat vreodată calea iconomiei. De aceea și întâistătătorii turmei creștine nu s-au opus celor de mai sus, când s-au îngrijit de mântuirea credincioșilor, iconomisind în diferite moduri ori de câte ori acrivia era mai puțin posibilă”. Vezi Gavriil III, Patriarhul Constantinopolului, ΓΕΔΕΩΝ Μ., Κανονικὰ Διατάξεις, vol. 1, p. 109.

¹⁰ „După părerea Sfântului Fotie, Evloghie distingea trei tipuri de iconomie bisericească, respectiv iconomia lucrurilor, a cuvintelor și a persoanelor; ca o precondiție necesară pentru cele trei tipuri, el consideră că iconomia trebuie exercitată întotdeauna de către cei ce slujesc lui Hristos și de către iconomii Sfințelor Taine dumnezeiești, precum și de tronurile arhieratice legale cărora le-au fost încredințate, tocmai pentru ca nimeni să nu dăuneze, în vreun fel, dogmei bune cinstiri; celui ce se păstrează, așadar, neprihănit și neatins de patimă, iconomia de care beneficiază întâmplător din afară este recomandată”. ΠΕΤΡΑΚΑΚΟΥ Δ., Νομοκανονικὰ ἐνασχολήσεις (Preocupări nomocanonice), p. 68.

¹¹ Patrologia Greacă 99, 1077/EPEF 18B, 18-9.

Cuviosul Teodor Studitul între altele întreabă. De către cine se face iconomia și cât timp? Numai de către ierarhi sau și de către preoți? Și în mod sinodal? Prin urmare, ierarhii și preoții nu sunt excluși. Dar nu la preoți și la ierarhi face referire. Desigur pentru arhieriei nu se pune problema. Cele stabilite la nivel sinodal sunt valabile pentru toate iconomiile pe care le vom cerceta în continuare din cauza gravității problemei. Ce se întâmplă totuși în ceea ce privește pe preoți? Răspunsul nu se dă limpede dar practica sobornicească la chestiunea în cauză va răspunde acestei întrebări.

Sfântul Teodor Studitul a exercitat iconomia și la cele două erezii ale epocii sale, în cele foarte limitate, totuși urmând hotarele Sfinților Părinți. Care sunt, *pentru clericii ortodocși: să nu pomenească pe episcopul eretic, să nu coliturghisească cu clericul eretic și să nu săvârșească nici una dintre Sfintele Taine ereticului. Pentru ortodocșii care nu sunt clerici: să nu se împărtășească din potirul ereticului.* Deci, iconomie în ceea ce privesc persoanele care au deplină comuniune cu cel ce se află în erezie și desigur precum s-a scris mai sus, deoarece este un subiect foarte serios, se exercită numai de către arhieriei. Și după cum vom vedea la iconomiile care urmează numai prin hotărâri sinodale. Sfântul Teodor Studitul nu este în dezacord dintru început și iconomia pe care pe care a exercitat-o în niște hotare foarte limitate, pentru tămăduirea bolii celor ce s-a făcut iconomie după cum deja s-a spus, fiindcă nu a avut competența în calitate de preot să le depășească, cum dealtfel și nici episcop izolat nu se poate. Transcederea acestor hotare, pentru Cuviosul, înseamnă fărădelege și minciună.

Așadar noi vom rămâne la Sfântul Teodor, pentru a vedea cum a exercitat iconomia, și pentru care motiv.

Sfântul Teodor Studitul a exercitat iconomia la ambele erezii din epoca sa. Ca urmare adăugăm că cercetarea ajunge la concluzia că *întinarea există pentru Cuviosul Teodor la cei care în cunoștință de cauză au comuniune cu erezia, când*

aceasta se face vădită la nivel sinodal. Și vine iconomia să fie exercitată de către el însuși la oile cuvântătoare bolnave având caracter tămăduitor și pentru aceasta este temporară. Așadar, coexistă iconomia cu întinarea, într-o relație de luptă, unde din ce în ce mai mult acrivia este mai puternică prin iconomie în dauna întinării. Iconomia aducând încetul cu încetul oile cele cuvântătoare pentru care s-a făcut iconomie la acrivie unde în final încetează întinarea. Și această întinare este înțeleasă de către Cuviosul Teodor ca o participare la necinstire (a lui Dumnezeu) a ereticului, el nefiind condamnat, unde îl numește pe cel ce se află în comuniune ca dușman al lui Dumnezeu cu toate că în cugetare el nu s-a scufundat (în erezie).

Și începem analizarea iconomiilor Sfântului Teodor Studitul cu erezia adulteriană. Într-o epistolă, el scrie: „Referitor la celelalte întrebări. Dacă episcopul nu a luat parte la sinodul adulterinilor și îl numește adunare mincinoasă, dar îl pomenește pe mitropolitul lui, care a luat parte la acesta, dacă trebuie să ne împărtășim de la un preot al acestui episcop care cugetă ortodox, am răspuns și prin alte scrisori către Evodie că da, de *dragul iconomiei*, numai dacă preotul respectiv nu slujește cu ereticii. Nu este nici o problemă cu cel ce pomenește pe episcopul ortodox, chiar și dacă acela de frică îl pomenește pe mitropolitul lui eretic. Dacă sunteți chemați de acest preot la o priveghere de toată noaptea să mergeți, și dacă vă dă biserica să o primiți, și dacă va veni el să slujească în ea să i-o cedați, sau și chiar dacă va pomeni un ortodox mort să-l iertați.

Dacă totuși pomenește un episcop eretic și dacă îl ferește (îl cinstește), și dacă el gândește ortodox, să vă îndepărtați de la Sfânta Împărtășanie cu el și de masa comună, dacă acolo trebuie să pomenească pe episcopul eretic. Aici să-l primiți la binecuvântarea și cântarea bisericească, dacă desigur nu slujește cu un eretic, fie că este propriul său episcop sau altul sau are comuniune cu el (în mod conștient)¹².

¹² Epistola a patruzeci și noua către fiul Navkratie, în P.G. vol. 99, coloanele 1088-1089

Iconomia care se exercită (se aplică) aici de către Cuviosul Teodor în această epistolă este: preotul care pomenește un episcop ortodox care pomenește de frică pe mitropolitul lui eretic, este în comuniune întru toate. Va trebui desigur ca preotul respectiv să nu coliturghisească cu ereticii, acest lucru este nenegociabil, precum de asemenea să nu pomenească el însuși un episcop eretic. Dacă totuși pomenește, în acest caz, spune Sfântul Teodor, de la Sfânta Împărtășanie să-l evitați, totuși la masa comună să fie primit și să-l pomenească. Îl veți primi ca să binecuvinteze și să cânte împreună cu voi dacă nu a slujit împreună cu episcopul eretic sau în mod conștient nu a dat Sfânta Împărtășanie unui eretic. Acestea în ceea ce privește iconomia. Faptul că Cuviosul Teodor învață despre întinarea din comuniunea cu cel eretic, lucrul acesta este cunoscut, deja ne-am referit la acest subiect „căci are întinare comuniunea și numai din menționarea numelui, chiar și dacă cel care-l pomenește este ortodox” pentru ca să ne limităm aici numai referitor la această erezie. Așadar, iconomia micșorează această întinare pe care o suferă ortodoxul din comuniunea directă cu ereticul necondamnat, și în chestiune episcopul ortodox din epistola a 49-a, încât să-l facă pe cel ce după acrivie este de neîmpărtășit să fie de împărtășit (în comuniune) conform iconomiei.

Din textul de mai sus rezultă că nu. Episcopul, cu toate că „*este ortodox*” cu toate că se săvârșește o iconomie, totuși cu el nu se poate intra în comuniune, conform Cuviosului Teodor, de către toți care nu sunt de acord (cei care au întrerupt comuniunea bisericească cu el). De ce totuși cu el nu se poate fi în comuniune? Răspunsul este simplu „*pentru că are întinare comuniunea cu el...*”, întinarea care există este cauza, cu toate că el de frică a făcut aceasta (a pomenit pe mitropolitul eretic), nu se poate face iconomie cu el.

Cuviosul Teodor continuă și spune că dacă preotul pomenește un episcop eretic, chiar și dacă el cugetă ortodox, să vă îndepărtați de împărtășirea cu el, doar la masa comună să îl primiți și acolo poate să pomenească. Și spune: să îl primiți ca să binecuvânteze și să cânte cu voi împreună, dacă nu a slujit cu nici un eretic sau să nu împărtășească în cunoștință de cauză un eretic. Totuși de ce

nu poate să se împărtășească de la preotul ortodox când pomenește un episcop eretic? „Căci întinare are comuniunea chiar dacă este ortodox cel la care ne-am referit.” Fiindcă, se întinează de la pomenire.

Să ni se îngăduie să alergăm către o altă scrisoare a Cuviosului, (219), de la erezia iconomahă, unde se exercită iconomia, fiindcă aceasta va ajuta mult la înțelegerea corectă a tematicii noastre.

„Întrebarea a șasea: Dacă trebuie celor care cântă împreună cu ereticii, însă se țin departe de împărtășania lor, fie este preot, fie este diacon, fie este mirean, fie este femeie, să le dea preotul ortodox cele sfinte?

Răspuns: În ceea ce privește darea Sfintei Împărtășaniei, să li se dea, celor hirotoniți după iconomie cu epitimie, adică aceea de îndepărtare a lor de eretici, în ceea ce privește celelalte, la mireni să se dea fără epitimie. În ceea ce privește citețul care de doi ani se ține departe de împărtășania eretică este drept să se împărtășească cu cele sfinte, chiar dacă la celelalte mai este atras. *Acestea le-am spus conform iconomiei din pricina slăbiciunii oamenilor, astfel ca să nu se întâmple cu noi căutând să-i facem întru totul curați de amestecul eretic, să nu ne dăm seama și să-i paralizăm la cele mai importante.”¹³*

Așadar Cuviosul Teodor răspunde la întrebare folosind iconomia: să se dea celor hirotoniți după iconomie dar cu epitimie (canon), pentru îndepărtarea lor de eretici, iar mirenilor să se dea fără epitimie.

Aici cu exactitate se constată efectul actului iconomiei. Pe cel ce după acrivie este de neîmpărtășit deoarece cu scumpătate săvârșește păcatul și în timp ce continuă să-l săvârșească îl face pe el să fie de împărtășit. Care este scopul acestei acțiuni. O spune textul de mai jos în mod direct: „Acestea au fost spuse pentru neputința oamenilor. Astfel ca să nu se întâmple cu noi căutând să-i

¹³ „Soluții la diverse capitole” Patrologia Greacă capitolul 99, coloanele 1661-1664

facem întru totul curați de amestecul eretic, să nu ne dăm seama și să-i paralizăm la cele mai importante.”

Neputința oamenilor este motivul exercitării iconomiei. Deoarece omul este neputincios nu săvârșește ceea ce trebuie să săvârșească și vine iconomia ca să-l ajute, în final să săvârșească.

Așadar iconomia are caracter tămăduitor.

Se confirmă ceea ce s-a spus în epistola a 219-a (a se vedea pagina) că iconomia se exercită pentru neputința oamenilor și are caracter tămăduitor. Vrea să-l ajute pe om încetul cu încetul și îndepărtarea lui de acrivie să o tămăduiască prin iconomie. Neputința preotului a fost pricina exercitării iconomiei și nu virtutea lui și aici se subînțelege de către Cuviosul Teodor Studitul că a săvârșit-o din teama prigoanei precum episcopul său.

Dar spune mai jos, aceasta este pentru o perioadă (limitată) ca să faci iconomie și motivele și modurile cu discernământ cu adevărul și conform legii și nu în mod ilegal și mincinos după întregire.

Două observații, prima, iconomia nu este nelimitată, este pentru o perioadă de timp limitată, și a doua, echilibru este fin între iconomie și fărădelege. Iconomia nu înseamnă samavolnicie. Dacă nu se face precum au hotărât Sfinții Părinți încetează să mai fie iconomie și devine fărădelege. Care este acest hotar?

Cuviosul Teodor ne va da răspunsul. Cu toate că a trăit în perioada a doua erezii dificile, el însuși scrie, cu prigoane groaznice și ucideri încă și cunoscând foarte bine duhul Sfinților Părinți de dinaintea lui, nu a trecut dincolo de aceste hotare:

- 1) nepomenirea episcopului eretic
- 2) neslujirea cu un cleric eretic
- 3) nesăvârșirea nici uneia dintre Sfintele Taine celui eretic

Acestea nu sunt negociabile.

Dacă preotul pomenește pe cel eretic să-l primiți numai la masă ca să binecuvânteze și să psalmodieze împreună și acestea după iconomie. Dacă preotul pomenește pe episcopul ortodox care pomenește pe cel eretic se poate fi în comuniune (cu acel preot) conform iconomiei, este de ajuns ca el să țină cele trei condiții menționate mai sus. Iconomia a fost exercitată de către Cuviosul Teodor pentru slăbiciunea (neputința) oamenilor, pentru frica omenească în ceea ce privește prigonirile pe care le așteptau. Așa a înțeles el frica. Pentru un anumit interval de timp încât să-i ajute să depășească teama și neputința lor și să țină acrivia. Acestea sunt hotarele pe care le-a pus Cuviosul Teodor mișcat și întemeiat pe Sfinții Părinți de dinaintea lui și avându-i pe ei ca motiv al folosirii ei. Dincolo de aceste hotare nu vorbim de iconomie ci de fărădelege.

Încheind această disertație, cu iconomia Cuviosului Teodor Studitul vom spune că în vremurile noastre trebuie să se învețe din exemplul și din învățătura lui. Hotarele pe care le-a așezat el însuși nu trebuie să fie depășite pentru nici un motiv. Iconomia de la preoți trebuie să se exercite numai pentru boala oamenilor având caracter tămăduitor încât să aducă pe cel bolnav pentru care s-a făcut iconomie la acrivie. Se exercită pentru un timp, nu este nelimitată. Transcederea (depășirea) acestor hotare înseamnă fărădelege. Iconomia nu înseamnă și inexistența întinării. Există întinare pe care încearcă încet încet să o șteargă aducând oaia cuvântătoare cea bolnavă de la iconomie la acrivie.

Așa că ceea ce propunem iubiților părinți, sunt următoarele:

Conform celor menționate mai sus, să exercite iconomia la oamenii care nu cunosc despre erezie, și la aceștia care încă nu s-au hotărât încă să întrerupă comuniunea cu ecumeniștii din cauza fricii ca nu cumva să nu facă ceea ce este corect. Să li se facă catehizare pentru care pricină trebuie să se îngrădească, și în urma acesteia, să li se dea un interval de timp binecuvântat, pe care îl vor stabili părinții, ca să decidă dacă vor face întreruperea comuniunii cu erezia sau nu. Toate acestea conform cu părerea Sfinților Părinți.

NOTĂ: Timpul în care se exercită iconomia cu cei neîngrădiți se stabilește în acord cu Sfinții Părinți, preoții rugându-se lui Dumnezeu să fie luminați de Duhul Sfânt pentru a stabili un timp binecuvântat, prin conlucrarea cu harul. Acest timp este mai scurt sau mai lung, în funcție de puterea fiecărui om de asimilare și înțelegere, dar nu nelimitat.

Repetăm că această luptă nu este numai personală, adică să evităm la nivel personal întinarea din erezie și pentru mântuirea noastră personală. Se face și pentru fratele nostru care nu cunoaște, și se dă și pentru prea Sfânta noastră Biserică, pe care puterile întunericului încearcă să o desființeze și să o supună Noii Ordini Mondiale a lui antihrist. Lucru care nu se poate face niciodată conform cuvintelor Domnului nostru Iisus Hristos care ne-a promis că „porțile iadului nu o vor birui”¹⁴. Nici vorbă ca noi să salvăm Biserica, ci să ne mântuim prin ea, fapt care totuși ne face să fim responsabili și să ne luptăm precum au hotărât Sfinții Părinți.

20.12.2021

Cu respect,

Părintele Sava Lavriotul

Traducerea a fost efectuată din limba greacă de către monahul Marcu Prodromitul.

¹⁴ Matei 16, 18